

Uitleg en Verkondiging op zondag 6 april 2014 in de Protestantse Gemeente te Wehl

Lezingen: Ezechiël 37 : 1-14 en Johannes 11:1-4; 17-44

Voorganger: ds. Joop Jansen Schoonhoven, Doetinchem

Gemeente van de Heer Jezus Christus,

.....
Als één woord ons vanuit de lezingen van deze zondag wel bijgebleven is, dan is het het woordje dood! Of we willen of niet, we moeten het er over hebben en ieder van ons weet, dat de dood een werkelijkheid in ons leven is waarmee niet te spotten valt. Alle mensen sterven en hoe onze gedachten ook zijn, we zijn als mensen tezamen verbonden met de realiteit dat we te midden van het leven door de dood omvallen zijn. Ook Lazarus, een goede vriend van Jezus, sterft en zijn sterven maakt diepe indruk op zijn allernaasten. Er is rouw om hem en mensen zijn intens verdrietig. De zusters van Lazarus en zijn vrienden zijn diep ontroerd en ze huilen. En Jezus....? Hij huivert als Hij bij het graf van zijn vriend staat. Oog in oog staat Hij met de dood, met diep in zijn hart het besef dat God niet een God van doden is, maar een God van levenden. God, Hij wil niet de dood, maar het leven! Ja echt, Jezus huivert als Hij de dood recht in de ogen ziet.

Wat ziet Hij eigenlijk?, zo vragen we ons af.

- Ziet Hij misschien, staande voor dit graf, hoe mensen elkaar de dood kunnen aandoen, hoe ze elkaar vaak moedwillig het leven ontnemen, soms zelfs in naam van een god?
- Zou het kunnen zijn dat Hij in gedachten al die kinderen ziet die sterven van de honger, omdat we er tot op vandaag maar niet in slagen de rijkdommen van de aarde redelijk en rechtvaardig te verdelen?
- Komen Hem in gedachten allen die omkomen in het verkeer, die gedood worden in ons door haast gedicteerde leven?
- Heeft Hij te doen met al die mensen die niet aan echt leven toekomen omdat ze te zeer opgaan in hun geld, hun carrière, hun status?

Als we Jezus zien huiveren bij het zien van de dood, gaat het Hem dan niet om de dood die niet hoeft, de dood die mensen elkaar aandoen, de dood die mensen over zichzelf afroepen, de dood die er al tijdens je leven kan zijn?

Het is juist die dood, die God niet wil. Zeiden we het al niet, dat Hij niet de dood wil, maar het leven? Hij zal dat tenslotte laten zien in Jezus, door Hem niet prijs te geven aan de dood, door Hem niet over te laten aan de macht van de dood.

Johannes schrijft zijn evangelie rond een eeuw na Jezus' geboorte, vanuit het besef dat Jezus de opgewekte Heer is. Het is die Heer, die in het zicht van de weg die Hij gaat, zijn vriend Lazarus terugroept uit zijn graf. Geen steen zo zwaar, geen graf zo donker of diep, geen dood zo echt, geen rouw en verdriet zo zwaar, geen nacht zo donker, of God kondigt nieuw leven aan. We geloven en vertrouwen in de God van de scheppingsdagen, de God die van in het begin licht uitroept over de aarde, de God die in steeds andere situaties de mens nieuw leven in wil blazen. Is het zo, dat we in die God geloven? Hem hebben we leren kennen door het getuigenis in woorden en daden van hen die ons in vertrouwen zijn voorgegaan.

In de meest uitzichtloze dagen sprak God tot Ezechiël, toen Gods gelovigen uit Juda gedeporteerd waren naar Babylon. Alle hoop was vervlogen. Het volk was als een veld dorre doodsbeenderen, zó erg was het volk er aan toe.

Maar Ezechiël blijft op God vertrouwen en hij roept zijn mensen toe: 'Dit zegt God: al moet Ik jullie graven openen, Ik zal jullie terugvoeren naar je eigen land, je eigen grond. Je zult weten dat Ik God ben en dat Ik mijn volk niet achterlaat in de dood. Ik zal jullie vestigen op jullie eigen grond.

Ik neem die laatste woorden nog even op: Ik zal jullie vestigen op jullie eigen grond. Is dat niet het geheim van echt leven? Gevestigd zijn op eigen grond, leven zoals je ten diepste bent, met je eigen mogelijkheden, in de ruimte waar je thuis hoort, waar je vrij kunt ademen? Hoeveel mensen zijn er niet die daar met alles wat in hen is naar uitzien? Is dat ook niet het leven: zijn wie je kunt zijn, vrij en ongeknecht? Ja, is dat niet het mensenleven waarin God het meest wordt geëerd?

Het heeft oneindig veel zin om elkaar steeds weer bij die God van het leven te betrekken, ook wanneer alle schijn tegen het leven is. Het kan zijn dat je levensgrond dor, droog en zonder uitzicht is: en dan toch, Ik zal je brengen naar de grond waar je ten diepte thuis mag zijn. Al is alle fut uit je leven verdwenen en hoeft het in veel opzichten niet meer: dan tóch te horen, dat God zijn adem naar je zal brengen en je zult leven!

Al ben je vervreemd van je oorsprong en mag je of durf je niet te zijn zoals je bent: Ik zal je vestigen op je eigen grond, zegt dat God van alle leven.....

We proberen – met alles wat in ons is – te geloven in God die leven geeft. Ja, in God die zelfs zijn eigen Zoon niet in de dood heeft gelaten. Die God.... Hij zal ook ons niet in de dood laten, vandaag niet, morgen niet en nooit niet. Zo moge het zijn!

Amen.